

**.. aneb
„Ani kořata bych nedokázal utopit..“**

Vraždy dětí patří v kriminalistické praxi k těm nejotřesnějším zločinům vůbec. Mnohem nepochopitelnější se zdají být však případy, kdy vrahem bývá někdo, komu oběť bezmezně důvěřuje, bezvýhradně jej přijímá a dokonce miluje. Charakterizovat osobnost člověka, který je takového činu schopen, by bylo pro mnohé z nás jistě dost obtížné. Stejně obtížné jako představit si jeho tvář bez využití nejhlubší fantazie. Následující případ vám z části poodhalí tragické okolnosti, v jejichž důsledku se takový jedinec svým činem zařadil až na samý okraj lidské společnosti. Tragédii, jež se v květnu roku 1993 odehrála na Královéhradecku v jednom vesnickém objektu a jež nemá v kriminalistické historii do té doby ve východních Čechách obdoby, lze označit bez nadsázky za peklo. Peklo, na jehož konci zbyla jen otřesná čtrnáctistránková osobní zpověď vraha ...

Když se paní Marie vracela tehdy ze sousedova pole, kam chodila vypomáhat, zahlédla přicházet do dvora statku svoji mladší vnučku. Čtrnáctiletá Radka, která se vracela z koupaliště, pověsila na šňůru mokrý ručník a vyběhla po schodech ke dveřím stavení, kde bydlela s rodiči a devatenáctiletou sestrou. Babička si stačila ještě všimnout, jak dívka klepe překvapeně na zamčené dveře a vzápětí mizí uvnitř, kam ji vtahuje otcova ruka. Než se rozhostilo po celém statku podivné ticho, bylo slyšet silné bouchnutí dveří a opakované otočení klíče v zámku. Zatímco nic netušící paní Marie chystala v přilehlém stavení pro vnučky ovoce, v domku její dcery vrcholila tragédie ... O něco později, když žádná z děvčat stále nevycházela ven a jejich nepřítomnost na zahrádce byla téměř podezřelá, začala mít paní Marie nepříjemný pocit. Poté, co nikdo nereagoval ani na její ťukání, pocítila skutečné obavy. Oběhla stodolu a nahlédla oknem do domku. To, co spatřila při pohledu do místnosti, ji vyděsilo. V ložnici, namísto ustlaných lůžkovin, leželo na postelích uválené prostěradlo, z velké části potřísněné krví. Žena na nic nečekala a utíkala pro pomoc. Pohled, který se přítomným naskytl když vyrazili zamčené dveře, téměř zbavil všechny rozumu ...

Přivolaným policistům, kteří se ihned dostavili na místo tragédie stejně jako lékaři záchranné služby, bylo na první pohled jasné, že zde došlo k nejtěžšímu zločinu. Samotný případ byl velmi mimořádný nejen svojí brutalitou, ale zejména počtem obětí. Jednalo se o surovou trojnásobnou vraždu, při níž vyhasly rukou vraha životy jeho vlastních dcer a jejich matky. O pachatelově běsnění na místě činu snad nejvýmluvněji hovoří policejní fotografie. „Jsou obrázky, které z hlavy nevymažete nikdy v životě“, vzpomíná ve své knize na tento případ tehdejší dozorující státní zástupce JUDr. Miroslav Antl. Zakrvácené, sekerou ubité oběti ležely tam, kde je útočník zastihl. Starší dcera Petra s matkou v obývacím pokoji, mladší Radka v ložnici. Soudní lékař, který provedl ohledání těl konstatoval, že všechny ženy zemřely násilnou úrazovou smrtí. Její bezprostřední příčinou bylo poranění hlavy způsobené opakovanými údery sečného nástroje, kterým mohla být na místě zajištěná sekyra, což se

později také potvrdilo. Znalci se poté rovněž shodli i na tom, že všechny tři oběti utrpěly při útoku tak rozsáhlá a závažná poranění, že ani včasná specializovaná pomoc by nebyla schopna odvrátit jejich smrt. Na základě zjištěných skutečností se okamžitě po šíleném násilníkově rozběhu intenzivní pátrání. Za několik hodin byl zadržen v nedalekém hostinci, kam po činu odešel konzumovat alkohol. Když jej policisté zatýkali, teatrálně zvedal ruce a volal, že je vrah.

Společné „ano“ si na radnici Pavel se Zdenou řekli v roce 1973. Krátce nato se jim narodily dvě dcery, které vychovávaly s láskou. Pavel, coby gymnazista, nastoupil po neúspěšném absolvování jednoho ročníku vysoké školy k hasičskému záchrannému sboru v Hradci Králové jako hasič. Zde se postupně vypracoval až na velitele směny. Jeho kariéru však ukončil incident, při němž sehrál roli alkohol. Skutečnost, že si rád a kdykoliv „přihnul“, nebyla žádným tajemstvím. Věděli to všichni, kdo ho znali. Když si pak navíc našel ještě milenku, jeho manželství vzalo za své. Rozvedli je okamžitě. Tím spíš bylo pro okolí překvapením, že bývalí manželé i po rozvodu stále sdíleli společnou domácnost. Stejného názoru byla i matka Zdeny, s níž bydleli ve statku. Tchyni vadilo zejména zeťovo pití, nezřídká doprovázené agresivním chováním, které vygradovalo, když si Zdena našla novou známou. Pavlova neochota řešit bytovou otázku a pochopit, že má již každý z nich právo na vlastní život, vyvolávala v celé rodině stále větší napětí. S odstupem času lze však chápat cokoliv. I Pavlovu záminku ohledně tzv. zájmu týkajícího se společné výchovy dětí.

Osudného dne se Pavel při cestě ze zaměstnání (v té době pracoval jako řidič) zastavil na svém jízdním kole ve dvou restauracích. Vypil svých oblíbených několik piv a okolo patnácté hodiny přijel domů. Když se převlékl, bývalá žena mu prý ostřejším tónem vytkla, že je z něj opět cítit alkohol. Dodala ještě, že ona opět nemusí tedy chodit večer domů a připomněla mu svoji současnou známou. Představa, že by zůstávala v noci u jiného muže byla prý pro Pavla „hrozná“. Zvláště, když to v poslední době prý vypadalo, že by se mohla žena k němu vrátit. Rozrušený, odešel z bytu na dvůr do dřevníku pro dříví, kde uviděl ležet sekeru. Zatmělo se mu před očima ... *je konec! ... je konec světa! ... nikdo nebude! ... nebude nic! ...* Při svém výslechu na policii později uvedl, že nedokáže rozumně vysvětlit, co to do něho tehdy „vjelo“. Ve skutečnosti popadl sekeru a vletěl do bytu. Jako první uviděl svoji starší dceru Petru, která seděla na gauči v obývacím pokoji. Bez rozmyšlení ji několikrát velkou silou udeřil do hlavy. Vtom spatřil ve dveřích bývalou manželku ... *musí to všechno skončit ... zavolat lékaře? ... už to nejde ...* přistoupil k ženě a opakovanými údery do hlavy ji srazil k zemi. Po útoku ji políbil bezvládnou ruku a odešel do vedlejší místnosti. Odložil sekeru na kuchyňskou linku a vyndal ze stolu papíry, původně určené pro děti na kreslení. Zamkl dveře a čekaje na mladší dcerku, začal psát dopis. Dopis, plný sebelitování a sebeomlouvání, v němž podrobně popisuje svůj surový čin a jedním dechem dodává: „ ... *nedovede si nikdo představit jak mi nyní je a co bych dal za živou vodu, abych své největší lásky probudil ... nejhorší na tom je, že za chvíli má přijít druhá dcera - Radka, nedovedete si představit moje rozhodování - mám ji tady na tom světě nechat, nebo má jít s námi ...*“ Vrah dopis přerušil, když uslyšel zaklepaní na dveře. Šel otevřít a spatřil čtrnáctiletou Radku. Uchopil ji za ruku a vtáhl dovnitř. Když vyděšená

dívka pochopila, co se stalo, prosila tatínka o život. Dostihl ji v ložnici a zasadil ji několik velice silných úderů sekerou, jimž se snažila bránit rukama. V dopise následuje pauza a vrah pokračuje: „... nyní se mi trochu klepou ruce, zabil jsem i druhou dcerušku, Radunku ...“ Když dopsal několikastránkový dopis, vyndal z kuchyňské vázičky kopretiny a položil je na mrtvá těla. Byt opustil sklepním okénkem a odešel do nedaleké restaurace, kde byl později zadržen.

V průběhu psychologicko-psychiatrického vyšetření obviněný často plakal, neustále se lítoval a obviňoval příbuzné. Přes jeho vzlyky mu nebylo mnohdy vůbec rozumět. Své počínání nedovedl vysvětlit a v jednom případě dokonce uvedl, „že by nedokázal ani kořata utopit“. Nejvíce ho trápilo, jak sám „chudák“ dopadl. Za celou dobu vyšetření neprojevil lítost nad osudem vlastních dětí a ženy, které připravil nesmyslně o život. Neustále připomínal, že chtěl po činu spáchat sebevraždu - oběšením, upálením, utonutím nebo skokem pod vlak, vždy ale našel důvod, proč toto nebylo možné učinit. Po zhodnocení všech důkazů, zejména s přihlédnutím ke zvlášť zavrženíhodné ponutce a zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku jej Vrchní soud v Praze odsoudil k trestu odnětí svobody na doživotí.

